

РЕШЕНИЕ

№ 31232

гр. София, 06.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5364** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 ЗДвП вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Д. Т. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк]№ 94, вх. Г, ет. 2, ап. 66, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-5697-000016 от 07.04.2026 г., издадена от Началник група при ОДМВР П., С-Р „Пътна полиция“ П., упълномощен със Заповед № 317з-3162/15.04.2022 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В жалбата се навеждат отменителни основания по чл. 146, т. 2 – т. 5 АПК: издаване на акта при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Прави се искане за отмяна на оспорения акт и за присъждане на разноски.

Ответникът – Началникът на С-Р „Пътна полиция“ при ОДМВР П., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не е встъпила в процеса.

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 14.04.2026 г., видно от инкорпорираната в акта разписка. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, в срока по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

От фактическа страна:

Съдът, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства – оспорената Заповед No 26-5697-000016 от 07.04.2026 г., АУАН No GA4078869 от 06.04.2026 г. на старши полицай при ОДМВР П., С-Р „Специализирани полицейски сили“ П., справка от регистъра на ППС за л.а. „О. А. Спорт Т.“ с рег. No С., справка от Гаранционния фонд относно наличието на застраховка „Гражданска отговорност“, Заповед No 317з- 3162/15.04.2022 г. за оправомощаване на органа-издател, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбоподателят Д. Т. М. притежава СУМПС No[EИК], категории „В“ и „М“, е собственик на л.а. марка „О.“, модел „А. Спорт Т.“, с рег. No С.. Регистрацията на автомобила е била служебно прекратена на 03.02.2026 г. поради липса на действаща застраховка „Гражданска отговорност“. Срещу жалбоподателя е издаден АУАН No GA4078869 от 06.04.2026 г. на старши полицай при ОДМВР П., С-Р „Специализирани полицейски сили“ П., за това че на 06.04.2026 г., в [населено място], на кръстовището на [улица]с [улица], е управлявал описания лек автомобил в състояние на служебно прекратена регистрация. За констатираното е съставен АУАН No GA4078869 от 06.04.2026 г. Деянито е квалифицирано като нарушение по чл. 140, ал. 1, предложение 1 от ЗДвП – управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, във връзка с чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

Съдът констатира, че в самата заповед точният час на извършване на деянието е посочен по два различни начина: в началото на заповедта – „около 17:33 часа“, а в раздел „При обстоятелства“ – „в 17:15 ч.“. Това вътрешно противоречие се преценява от съда като съществено нарушение на изискването за яснота и определеност на фактическите основания на акта, доколкото точното време на нарушението е съществен елемент от фактическия състав и обуславя възможността за защита на адресата – основание за отмяна по чл. 146, т. 2 АПК.

Въз основа на констатациите в АУАН, на 07.04.2026 г. административният орган е издал оспорената заповед. Същата е връчена на жалбоподателя на същата дата.

От правна страна:

По компетентността:

Оспорената заповед е издадена от Началник група при ОДМВР П., С-Р „Пътна полиция“ П., оправомощен със Заповед No 317з-3162/15.04.2022 г. на Директор ОДМВР-П., представена по делото (л. 19 от делото). Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по

чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Следователно актът е издаден от компетентен орган.

По формата:

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК – наименование на органа, адресат, разпоредителна част, правно и фактическо основание, дата и подпис.

Както вече отбеляза съдът, допуснато е съществено процесуално нарушение с посочване на два различни часа на извършване на нарушението, началото на заповедта – „около 17:33 часа“, а в раздел „При обстоятелства“ – „в 17:15 ч.“. Това вътрешно противоречие се преценява от съда като съществено нарушение на изискването за яснота и определеност на фактическите основания на акта, доколкото точното време на нарушението е съществен елемент от фактическия състав и обуславя възможността за защита на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП обвързва прилагането на мярката „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“ с наличието на кумулативни материалноправни предпоставки: 1) образувано административнонаказателно производство срещу водача; 2) правно квалифицирано деяние, представляващо нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП – а именно управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

От събраните по делото доказателства се установява, че срещу жалбоподателя е образувано административнонаказателно производство със съставянето на АУАН No GA4078869 от 06.04.2026 г. Към 06.04.2026 г. регистрацията на процесното МПС е била служебно прекратена от 03.02.2026 г. поради липса на действаща застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 143, ал. 10 ЗДвП (справка от регистъра на ППС и от Гаранционния фонд). Установено е управление на МПС от жалбоподателя на това МПС.

По възражението, че жалбоподателят не е знаел за служебното прекратяване на регистрацията, съдът намира следното:

С процесната ЗППАМ на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца за лице, извършило нарушение по чл. 175 ал. 3 от ЗДвП. В заповедта и в АУАН към който се препраща е посочена и другата относима норма за квалификация на нарушението - чл. 140, ал. 1 пр.1 от ЗДвП.

Нарушението чл. 175, ал. 3 от ЗДвП вр. 140, ал. 1 пр.1 от ЗДвП, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача, е управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени

данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането /КЗ/ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Р. България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на цитираната нормативна регламентация следва извод, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК - за законност и съразмерност и именно от уведомяването започва да тече срокът, в който Гаранционния фонд има право да уведоми органите на МВР за прекратяване на регистрацията, а те – да я прекратят служебно.

Няма доказателства за уведомяване на жалбоподателя от Гаранционния фонд за изтеклата застраховка, следователно не е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. В тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, като доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване не са били събрани. Това обуславя недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ.

Противно на посоченото в становището на ответната страна, няма никакви доказателства за уведомяване на жалбоподателя от Гаранционния фонд, Въвеждането на някаква информация в Информационната система на МВР не е доказателство за това обстоятелство. Следва да се представят първичните документи, които го установяват.

Дори и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в действащата й редакция след изменението /обн. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г./, да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, то в действащата нормативна уредба такова задължение

за уведомяване продължава да съществува - чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, регламентира уведомяване на собственика на МПС, посочен в регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 18 б ал. 2 от цитираната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на МПС, посочен в регистъра. В случая не само липсват доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, регистрация на автомобила, управляван от жалбоподателя, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, съобразно чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I - 45 от 24.03.2000 г., а напротив се прави опит да се обоснове липсата на необходимост от такова.

Приложимо е разрешението по Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г. В мотивите на цитираното ТП № 2 е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила.

Следователно, за да се приеме, че е налице обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна дейтелност–извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по чл. 175 ал. 3 от ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС, следва да се представят доказателства за уведомяване на жалбоподателя, което в случая не е налице.

На последно място, актът на прекратяване на регистрацията има не само фактически, а и правни последици. То се извършва чрез отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, като се посочва и причината за прекратяването на регистрацията. След като са налице неблагоприятни правни последици, които законът свързва с прекратяването на регистрацията на определено МПС по отношение на конкретен адресат, чиито права и законни интереси са засегнати, то това служебно прекратяване на регистрация по съществото си е индивидуален

административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК.

Актът на прекратяване не се ползва с презумпция за законосъобразност до степен отричаща не просто възможността за оспорването му, но дори и необходимостта от съобщаването му на страните защото така би се създадо риск от безконтролна административна дейност, каквато хипотеза не е допустима по отношение на никой от държавните органи, освен изрично изключените със закон/виж чл.2 ал.2 АПК, чл.82 АПК и прочее/. Съответно, за издаването на такъв акт следва да се уведоми заинтересования адресат. В настоящият казус не са налице данни, липсват и такива твърдения, собственикът на МПС да е бил уведомен по някой от способите, посочени в чл. 18а от АПК за акта на прекратяване на регистрацията на собственото му МПС. Следователно, към момента на извършената проверка прекратяването на регистрацията не е породило правните си последици и не може да се приеме, че въпросният автомобил не е регистриран по надлежния ред, доколкото в процесния случай не се и твърди липсата на регистрационни табели с оглед нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Прекратяването на регистрацията не е предварително изпълняем акт по силата на закона за да се приеме, че все пак поражда последици, което също не дерогира изискването за връчване.

Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. „гг“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, разноски следва да се присъдят в полза на жалбоподателя, а именно 5,11 евро- платена държавна такса. Претендират се разноски за оказана безплатна правна помощ на близко лице от от адвоката - по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, което е основателно, предвид данните в представения договор за правна помощ. Същите следва да се определят в размер на 511.29 евро в полза на адв. К. П. Л.- АК С. 3., л.№ [ЕГН], определено на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, вр. чл. 8, ал. 3 от НВАР.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Т. М., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка No 26-5697-000016 от 07.04.2026 г., издадена от Началник група при ОДМВР П., С-Р „Пътна полиция“ П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС No[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР – П. да заплати на Д. Т. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 5,11евро.

ОСЪЖДА ОДМВР – П. да заплати на адв. К. П. Л.- АК С. 3., л.№ [ЕГН] сумата от 511.29 евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: